

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Lucae Pinelli Societatis Jesu Theologi, De
Perfectione Religiosa, Et Obligatione, Qvam Qvisqve
Religiosus ad eam consequendam habet. Libri Quatvor**

Pinelli, Luca

Mogvntiae, 1604

XIII. De laboribus & æurnis, quas patiuntur religiosi deserentes viam
perfectionis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46699)

diuturna esse non potest, quia ilicò virtute
 pœnitentiæ tollitur, remota per contritio-
 nem culpa, animusque pristinae tranquilli-
 tati & paci restituitur. Dic age fili, qui for-
 tè parui facis perfectionem, qua alia in re
 inuenias tantam animi lætitiā? Quid
 quæso te securiorem reddere potest studio
 perfectionis? An non animaduertis, dare
 operam perfectioni, non esse aliud, quàm
 primoribus labris degustare beatitudinem?
 Fatuus sis & demens, si tanto bono te spo-
 lies, ne opus sit in refrenandis carnis &
 sensuum cupiditatibus laborem aliquem
 impendere. Atque hæc dementia liqui-
 diùs constabit tibi, quando non suppetet
 facultas faciendi, quod iam facere deberes.
 Beatus est, qui in extremo agone dicere
 poterit. Quicquid boni facere potui vel
 debui, id fauore diuino præstiti in vita.

*De laboribus & ærumnis quas patiuntur
 religiosi deserentes viam per-
 fectionis.*

CAPVT XIII.

DOMINE, si in tantum deprimatur læx
 religiosi mali, quantū attollitur boni

non dubito eum in magna afflictione ob
desertam perfectionis viam versari. Sic est
fili, eoque peius, quod infelicitatem suam
minimè agnoscat. Malum quoduis hoc pe-
riculosius esse solet, quo minus est explora-
tum; nam si initio per incuriam negligatur,
augescit, tantasq; vires sensim accipit,
vt tandem in domo sua dominetur. O quã-
tam perniciem sibi affert malus religiosus,
qui à nimia viuendi licentia in transuersum
actus, in seipsum non descendit, vt cogno-
scat vnde tantæ perturbationes & afflictio-
nes, quas in religione patitur, originem su-
mant.

Si conuertat se ad me, pudore suffundi-
tur. probè enim nouit se è mundo euocatū,
vt vitam institueret separatam & perfe-
ctam, scit quot beneficiis ipsum cumula-
rim, quantis donarim commodis vt virtuti
operam daret. Quod autem his posthabi-
tis omnem cogitationem perfectionis se-
ctandæ abiecerit, & omnes rationes laxius
viuendi, & sensuum illecebris satisfaciendi
ineat, in tantum me offendit, quantum mi-
hi exosa est ingratitude, ex qua talis vita
promanat. Non sunt hæc pia animi propo-
sita, quæ in ingressu religionis declarauit.
Neq; est hæc via, quam eum docui, quam-
que

que ego pedibus meis triui. Nec ipse ignorare potest in animo suo, hanc vitam suam, quæ à religioso vita longissimè abest, summo opere mihi displicere. Et idcirco præter voluntatem acerbissimis conscientia aculeis intus excruciat, licet foris non declaret, suoque tempore meritas pœnas luet. Seruus, qui conscius voluntatis Domini sui, dum potest, eam non præstat, si stultus non est, meretur seuerissimè mulctari.

Si verò ei agendum sit cum Superioribus, mœrore conficitur. cum enim nec obediens sit, nec disciplinae religiosæ amans non potest communem cum eis tueri pacem. ac proinde necesse est, multa fieri vicissim, quæ nunc ipsi, nunc Superioribus displiceant. Adhæc miseri Superiores anguntur, nescientes quemadmodum eum tractare debeant, ut adiuuetur. Si enim indulgenter cum eo agant, ille ut libertati assuefactus humanitate abutitur, & amplius insolescit. Si verò agant seuerius, impellendo eum ad præstandum officium, ille ut impatiens tantæ disciplinae iugum excutit, & religionem turbat. Si quippiam ei manderetur, repugnat, si pœnitentia imponatur queritur & obmurmurat. Ut pro arbitratu suo inter cæteros viuat, non expedit: quo enim

consuetudo malè agendi diuturnior est, hoc hominem deteriores reddit, & prauo exemplo plures seducit. Vndè sequitur religiosum, qui contempto perfectionis studio viuit dissolutè, & nihil pensi habet pacem cum Superioribus colere, continua angere debere tristitia & amaritudine cordis. Certè non potest non malus esse, & in dies fieri deterior, qui Superioribus, maioribusque suis reluctatur.

Si conuertat se deindè ad alios religiosos inter quos vitam ducit, nullam reperit consolationem. Nam si animaduertat prudentes & spirituales fratres exiguam ducere rationem sui, eiusque consuetudinem, quoad possunt, defugere, non potest non in animo grauiter commoueri, & idcirco cum sui similibus vitæ laxioris studiosis agere cogitur. Cæterùm nec ab his solidum capere potest solatium, quia vbi spiritus deuotionis non est, diuturna pax & lætitia esse non potest. Amicitia improborum non diu durat, & semper est suspecta. Vbi autera regnat suspicio, animus manet suspensus & dubius, & idè nec potest verè esse lætus.

DENIQUE si malus religiosus oculos conuertat in seipsum, causam non gaudendi,

di, sed plangendi habet. Nam cum veris virtutibus sit destitutus, non habet, à quo in suis actionibus dirigatur, nec à quo in tentationibus defendatur, atque ita proclivis ad lapsum, atque etiam ad apostasiam efficitur. Deindè quæ laritia ei inesse potest, cui magni labores subeundi sunt, nullo sperato spiritali lucro? Quandiu in religione est, necesse est, ut in ordinariis eius officiis se exerceat: quod cum faciat inuitus, vel cum fastidio & murmurationibus, aliisque imperfectionibus, iacturam meritum facit. Præterea, qua consolatione frui potest is, qui ex actionibus salutaribus capit tormentum? Qui spiritu caret, & iuvari non potest? Si orandum sit, excrucietur: si concio audienda, vel colloquia de rebus piis habenda, fastidit, si sermo habendus de comparanda virtute molestè & impatienter fert. O miserum religiosum, qui fel haurit, vndè alij suavissimum mel hauriunt. Signum mortis est, quando æger ex medicina redditur imbecillior.

IN tribulationibus deindè tolerandis tanto est afflictior, quanto minus aduersus eas communitus fuit & paratus, nempe instar exiguæ scaphæ exorta graui tempestate remis & gubernaculo destituta.

Vna re tantum videtur posse eximi tantis ærumnis, ac refrigerium aliquod capescere, nimirum à morte. Verum mors (nisi omnis iudicij expers sit) potius ei augebit metum & terrorem. Quo enim citius illa venerit, hoc meo tribunali tempestiuus sistendus erit, vt rationem reddat de omnibus momentis in religione sine profectu spiritali transactis. Mors improbis maiorum pœnarum initium est.

Religiosum debere magna fiducia aspirare ad consequendam perfectionem.

CAPVT XIV.

DOMINE, si arborem virtutum ad carpendum suaues perfectionis fructus conscendero, non inuenio vbi innitar. Arbor enim est altissima, vires autem meę imbecilles, natura reformidat, corpus horret, & si calcaribus vrgeatur, recalcitrat, & ideo compellor remanere humi, quandoquidem in altum ascendere est impossibile. At fili, quomodo, quæso, potest dici impossibile, cum religiosi omnes, quotquot modo degunt in celo, aliique multi adhuc commorantes in terra non sine ingenti laude eam ascenderit, & optatum perfectionis fructu-